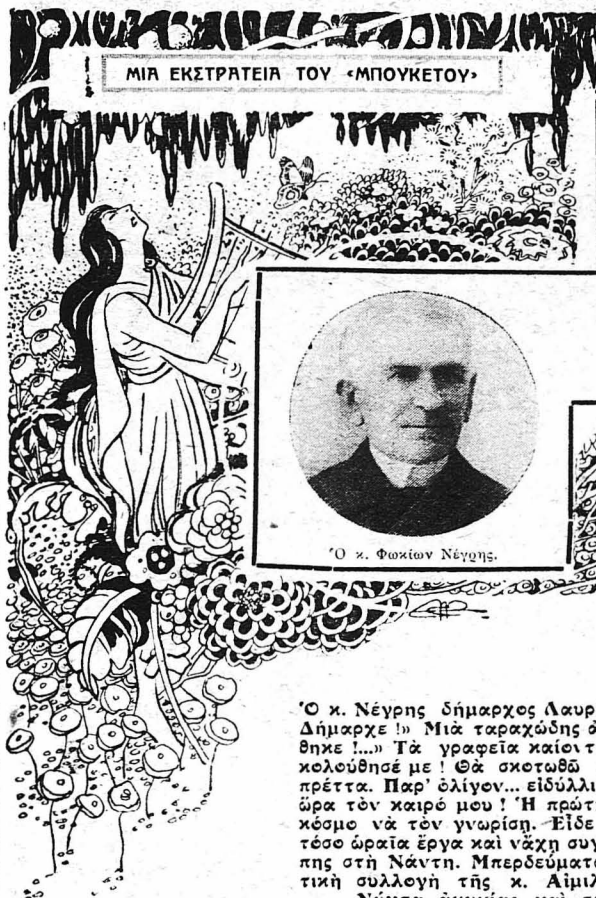

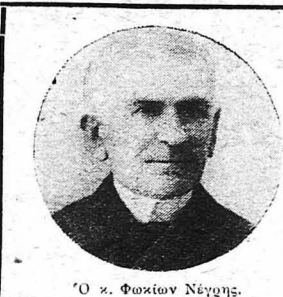
ΜΙΑ ΕΚΤΡΑΤΕΙΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Ο κ. Θ. Συναδινός.

Ο κ. Σωτήρης Σκίπης.

Ο κ. Φωκίων Νέγρης.

ΟΜΙΛΟΥΝ ΟΙ κ. κ. ΦΩΚΙΩΝ ΝΕΓΡΗΣ, ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΣΥΝΑΔΙΝΟΣ, ΣΩΤΗΡΗΣ ΣΚΙΠΗΣ & ΑΙΜΙΛ. ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗ.

Ο κ. Νέγρης δήμαρχος Λαυρίου. Τα εύεργετήματα του νερού.—«Νά δροσιστή ή ψυχεύλα σου, κ. Δήμαρχε!» Μία παραχώρησ ήσπεργία. Ο φόνος δύο εργατών.—«Θά πάρουμε πίσω τή αίμα που χύθηκε!...» Τά γραφεία καιοιται! Πού είνε ο Σερπιέρης!... Η ύπέρροχος στάσις του κ. Νέγρη. «Ακολούθησέ με! Θά σκοτωθώ πρώτος εγώ!...» Τά πούρα του κ. Συναδινού και ή ευαίσθητος συμπρέττα. Παρ' ελίγον... ειδύλλιον.—«Μπα, συγγραφεύς είσθε: Δέν μου τή λέγατε να μη χάνω τόσην ώρα τόν καιρό μου! Η πρώτη θεατρική επιτυχία του κ. Συναδινού. Η κυρία που εχάλασε τόν κόσμο να τόν γνωρίση. Είδε όμως τά πόδια του και απογοητεύθηκε!—Είνε αδύνατον να γράφη τόσο ώραία έργα και ναχη συγχρόνως τόσο μεγάλα πόδια! Ασφαλώς τ' αντιγράφει!...» Ο κ. Σκίπης στη Νάντη. Μπερδεύματα με τήν αστυνομία. Η λύσσα του κ. Αστυνόμευ. Η πρώτη ποιητική συλλογή της κ. Αιμιλ. Δάφνη. Ο άμειλικτος Μιστριώτης και ή δημοτική γλώσσα. Νύχτα αγωνίας και τρέμου! Ο κ. Κατζίδακης αγγέλος παρηγορίας κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο κ. ΦΩΚ. ΝΕΓΡΗΣ

Πόσην Υπουργός και Δήμαρχος Λαυρίου ο κ. Φωκ. Νέγρης είχε την καλοσύνη να μās διηγηθ ή τή εξής δύο συγκινητικά επεισόδια της ζωής του:

— Όταν ήμουν διευθυντής του Μεταλλουργείου Λαυρίου και εξέλεγει Δήμαρχος του τόπου μιά από τις πρώτες μου φροντίδες ήτο και ή ίδρευσις των εκεί εργαστηρίων, τα οποία ύπεφεραν από συνεχή άνυδρία. Ηγαγκάζοντο, ως ενθύμια, αί γυναίκες να μεταφέρουν τή νερό από χιλίων μέτρων απόστασι, ήτο δε τή νερό αυτό ακάθαρτο! Φαντασθήτε λοιπόν τήν χαρά των κατοίκων, όταν, χάρις στις φροντίδες μου και στα έργα που ετζελεσθήκαν, εξασφάλισαν νερό καθαρό, νερό άφθονο, νερό που δέν έκαμναν χιλίους κόπους γιά να τή μεταφέρουν στην πόλι!

Η ευτυχία μου ήταν μεγάλη, σχετικώς. Ήμουν ικανοποιημένος γιά τή καλό που έκαμα. Μιά μέρα μάλιστα παρνώνας από μιά βρώσι στην οποία ήταν συγκεντρωμένες πολλές γυναίκες και έπεσαν νερό, άκουσα να μου λένε:

— Νά δροσιστή ή ψυχή σου, κύρ Δήμαρχε, όπως δροσιζονται τή χείλη μας!...

Η ευχή αυτή των γυναικών και ή ευγνωμοσύνη τους με συνεκίνησαν ύπεροβολικά τότε και δέν θά τις λησμονήσω ποτέ... Στο Λαύριο επίσης, τήν περίοδο που ήμουν δήμαρχος μου συνέβη και τή εξής σοβαρό επεισόδιο:

Μιά ήμερα οι εργάται της Γαλλικής Έταιρείας Καμαρίνης άπληργσαν γι' ασμιάντους άφοριάς. Οι άπεργοισυγκεντρωθέντες πού των γραφείων της εταιρείας άρχισαν να θορυβούν. Τά γραφεία έφυλάσσοντο τήν ήμεραν αυτήν από ένα σχολόν στρατιωτών, ο δόποιος, έπειδή άπηγόρευσε τήν είσοδον των άπεργών στα γραφεία, έλιθοβολήθη ύφ' ενός μεθυσμένου εργάτου.

Τούτο έξώργισε τόν φρουρόν, ο όποιος έπροβόλησε κα ά των άπεργών και εφόνευσε με μίαν και μόνη σφαίραν δύο εξ αυτών! Οι άπεργοί άνήρχοντο εις διακίλιους έν δλω...

Ο φόνος των δύο εργατών έξηρέθισε τρομερά τούς άπεργούς και άλλους ακόμη συναδέλφους των. Έτσι δε έξηρεθισμένοι όπως ήσαν κατέλαβον τή γραφεία της Έταιρείας δι' έρβδου και τούς έβαλιν φωτιά...

Ειδιοποιηθείς ύπό του Διευθυντού των Μεταλλουργείων κ. Σερπιέρη διά σημειώματος περ τών διατρεχόντων, έσπευσα να μεταβώ επί τόπου έφ' άμάξης μετά του παρόδρου κ. Αισωπίδου. Όταν εφθάσαμεν εις Καμαρίζαν τή γραφεία εκαιόντο!... Χωρίς να χάσω καιρόν τότε εφώνησα:

— Πού είνε ο Σερπιέρης;...

«Όπως μ' έπληροφόρησαν ο Σερπιέρης διά να προφυλαχθ ή από τούς μαινομένους εργάτας είχε καταφύγει κρυφώς εις άλλο οικημα, μακράν των καιομένων γραφείων.

Έστράφην τότε πρὸς τούς άπεργούς και τούς ειπα δι καίοντες τή γραφεία της Έταιρείας, κάνουν ζημία δική τους, κ' ότι έπρεπε οι ίδιοι ν' άφροντίσουν να σβήσουν τήν πυρκαϊά. Τους έβεβαίωσα, επίσης, ότι θά ετιμωρείτο ο φονεύσας τούς δύο εργάτας στρατιωτικώς, αυστηρώς.

Τότε ένας εργάτης νεοφερμένος εις Λαύριο, από τούς πεύ ταροξίας μου ειπεν με αγρία φωνή:

— Δέν πρόπει να μείνη άνεκδικητο τή αίμα των συναδέλφων μας. Θέλομε να εκδικηθούμε!...

Τά πράγματα ήσαν σοβαρά. Αί χιλιάδες των εργατών άπειλοῦσαν τή πάντα. Έννόησα, δηλαδή, ότι άπαιτείο στην περίστασι αυτή θάρρος και ψυχραιμία και χωρίς να χάνω καιρό, έστράφη και ειπα στον ταροξίαν εργάτην με θυμό:

— Σε πληροφορώ ότι πηγαίνο να φερω εδὼ τή Σερπιέρη. Αν του πειραχτή και μιά τοίχα του κεφαλιού του, να τή ξέρης πως θά θεωρήσω εσένα και μόνο ύπεύθυνον γι' αυτό και γιά όλα όσα συνέβησαν εδὼ!

Ο εργάτης άρχισε να συνέχεσται. Έγὼ δε συνέχισα άμείως:

— Δός μου τώρα τή χείρ σου και ύποσχέσου μου πως θά μείνης ήσυχος...

Έτσι δε και έγινε. Έπήγα και συνήντησα τόν κ. Σερπιέρη και τού συνέστησα να έπιστρέψουμε επί τόπου, άναλαβών εγὼ πάσαν ευθύνην γιά τήν ζωή του.

— Ακολουθήστε με, τού ειπα, και σάς ύπόσχομαι ότι αν συμβή τή ελάχιστο θά φρονευθώ πρώτος εγὼ! Έυπορό! Πάμε!...

Πραγματικώς εφθάσαμε σε λίγο εφ' άμάξης επί τόπου και κα νεις δέν ετόλμησε ούτε καν μίαν άπρεπή φράσαν να έστομίση.

Συγχρόνως και τή πύ των γραφείων εσβέσθη, και τή επεισόδιον έληξε τή επεμβάσει μου...

Ο κ. ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΣΥΝΑΔΙΝΟΣ

Ο γνωστός δημοσιογράφος και θεατρικός συγγραφεύς κ. Θεόδωρος Συναδινός, είχε τήν καλοσύνη να μās στείλη τή ακόλουθα δύο ύπεροχα, μιά και τόσο χαρακτηριστικά επεισόδια της θεατρικής του ζωής:

— Έχω ένα ελάττωμα. Καπνίζω πούρα. Και κατά τήν εποχήν ακόμη, πού, ως συντάκτης της «Ακροπόλεως», έπερνα δέκα δραχμάς τήν εβδομάδα, τή μεγαλειτερον μέρος της έρδο-

